

Sygn. akt I C 406/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Ewelina Arkit

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Z. S. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę, rentę i ustalenie:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda:

a. kwotę 16.000 złotych (szesnaście tysięcy) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 10.000 złotych (dziesięć tysięcy) oraz od dnia 29 marca 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 4.000 złotych (cztery tysiące), z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 września 2018 roku do dnia zapłaty od kwoty 2.000 złotych (dwa tysiące);

b. kwotę 2.162 złotych (dwa tysiące sto sześćdziesiąt dwa) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;

c. kwotę 2.956 złotych (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt sześć) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. umarza powództwo co do kwoty 1.677,76 złotych (tysiąc sześćset siedemdziesiąt siedem);

4. nakazuje ściągnąć od powoda z roszczenia zasądzzonego w punkcie 1 na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Ł. kwotę 364,89 złotych (trzysta sześćdziesiąt cztery 89/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa;

5. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 1.154 złote (tysiąc sto pięćdziesiąt cztery) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

Sygn. akt I C 406/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 lipca 2016 roku powód Z. S. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) S.A.:

1. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty;
2. kwoty 4.723,75 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty;
3. renty z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie po 30 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 lipca 2016 roku na przyszłość;

oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku na przyszłość. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 3 kwietnia 2016 roku Z. S. (1) doznał obrażeń ciała wskutek najechania potraconego przez inny pojazd samochodu na lewą stopę powoda. Prawe tylne koło samochodu zmiażdżyło i przygniotło do ziemi stopę powoda, przez co ten przewrócił się i został unieruchomiony pod pojazdem. Po zbadaniu powoda w szpitalu zdiagnozowano u niego złamanie podudzia lewego łącznie ze stawem skokowym – złamanie kostki przyśrodkowej. Powód po wypadku wymagał opieki osób trzecich, do dnia dzisiejszego nie powrócił także do pełnej sprawności. Wymagał długotrwałego leczenia i rehabilitacji, nadal zażywa środki przeciwbólowe. Wymaga on stałej pomocy w czynnościach życia codziennego, nie odzyskał pełnej mobilności stopy. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 200 zł tytułem ryczałtu związanego z leczeniem. W opinii powoda jest to rażąco zaniżona kwota, nieadekwatna do rzeczywiście poniesionych kosztów i doznanego uszczerbku na zdrowiu.

/pozew k. 2-8/

Odpis pozwu został doręczony stronie pozwanej w dniu 22 sierpnia 2016 roku.

/potwierdzenie odbioru k. 36/

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował powództwo co do zasady w zakresie kwot 792 zł tytułem kosztów opieki, 1.349 zł tytułem utraconych zarobków i 411 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, jako że te kwoty zostały przyznane powodowi na mocy decyzji pozwanego z dnia 23 czerwca 2016 roku i 16 sierpnia 2016 roku. W pozostałym zakresie powód zakwestionował powództwo co do wysokości. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego została już wypłacona powodowi stosowna kwota. Nie wszystkie podnoszone przez powoda dolegliwości mogą mieć związek z wypadkiem. Pozwany poddał w wątpliwość także wysokość dochodzonej kwoty zadośćuczynienia jako wygórowanej. Stwierdził także, że żądanie renty tytułem zwiększonych potrzeb zostało nieudowodnione, a zważywszy na okoliczności przedmiotowej sprawy nieuzasadnione jest także orzekanie o odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące wystąpić w przyszłości.

/odpowiedź na pozew k. 37-41/

W piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 9 listopada 2016 roku strona powodowa zmodyfikowała powództwo poprzez:

1. Cofnięcie powództwa w zakresie kwot:
 - a. 674,72 zł tytułem odszkodowania za utracony zarobek,

b. 792 zł tytułem kosztów opieki;

c. 211,04 zł tytułem kosztów leczenia;

w związku z wypłatą powyższych na rzecz powoda przez pozwanego już po złożeniu pozwu;

2. Zmianę kwoty dochodzonej z tytułu odszkodowania do 3.720,71 zł;

3. Wniesienie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie za kwotę 1.677,76 od dnia złożenia pozwu do dnia wypłaty tej kwoty, tj. 16 sierpnia 2016 roku.

/pismo k. 154 – 155/

Strona pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu w zakresie opisanym w piśmie powoda, jednocześnie podtrzymując swoje stanowisko co do oddalenia powództwa w pozostałej części.

/protokół z rozprawy k. 157 – 159 znacznik czasowy 00:05:12/

W piśmie wniesionym 23 marca 2017 roku strona powodowa rozszerzyła powództwo w zakresie zadośćuczynienia do 14.000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu co do kwoty 10.000 zł oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pisma pozwanemu co do kwoty 4.000 zł.

/pismo k. 174 – 176/

Powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 28 marca 2017 roku.

/elektroniczne potwierdzenie odbioru k. 189/

W piśmie wniesionym 27 sierpnia 2018 roku (data nadania w UP) strona powodowa rozszerzyła powództwo w zakresie zadośćuczynienia do 22.000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu co do kwoty 10.000 zł, ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pisma z dnia 13 marca 2017 roku pozwanemu co do kwoty 4.000 zł, oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia przedmiotowego pisma pozwanemu co do kwoty 8.000 zł.

/pismo k. 241 - 242/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały na swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2016 roku, około godziny 16.00, w Ł. na wysokości przy ul. (...) kierujący samochodem M. (...), nr rej. (...), nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, w wyniku czego utracił panowanie nad samochodem i uderzył w zaparkowany samochód marki S. (...), nr rej. (...) i samochód marki N., nr rej. (...). Wskutek uderzenia pojazd marki N. został popchnięty i uderzył w samochód marki V., nr rej. (...), który popchnięty najechał prawym tylnym kołem na lewą stopę powoda. Ten przewrócił się, nie mogąc wyciągnąć stopy spod koła. Spacerujący obok ludzie pomogli powodowi wyciągnąć nogę oraz wezwali pogotowie.

/zaświadczenie k. 9, przesłuchanie powoda k. 157 - 159 (w zw. z k. 249-250) znacznik czasowy 00:06:22/

Powód został przewieziony na izbę przyjęć SPZOZ (...) Szpitala (...) w Ł., gdzie zdiagnozowano u niego złamanie kostki przyśrodkowej lewego stawu skokowego. Założono mu szynę stopowo – goleniową, zalecono chodzenia przy asekuracji kul łokciowych, przepisano leki przeciwbólowe i przeciwobrzękowe. Skierowano go także do poradni ortopedycznej celem kontroli i kontynuacji leczenia.

/karta informacyjna k. 13, skierowanie k. 14/

Na wizycie kontrolnej w dniu 11 kwietnia 2016 roku zmieniono uszkodzoną szynę gipsową na pełny gips goleniowy na dalsze 5 tygodni.

/karta wizyty k. 15/

Na wizycie w dniu 16 maja 2016 roku powodowi zdjęto gips. Po prześwietleniu stopy stwierdzono zrost dokonany w ustawieniu anatomicznym. Zalecono chodzenie z obciążaniem kończyny, ćwiczenia w wodzie i bandażowanie przeciwbrzękowe. Wystawiono także zwolnienie lekarskie na dalsze 6 tygodni.

/karta wizyty k. 16/

Na wizycie w dniu 13 czerwca 2016 roku stwierdzono trudności w chodzeniu powoda. Przedłużono zwolnienie lekarskie do 17 lipca 2016 roku. Powód łącznie przebywał na zwolnieniu lekarskim od 4 kwietnia do 31 lipca 2016 roku. Powrócił do pracy w dniu 1 sierpnia 2016 roku.

/karta wizyty k. 17, zaświadczenie k. 65, 66/

W toku leczenia powód wydatkował łącznie 261,04 zł tytułem kosztów leczenia – odpowiednio 59,70 zł w dniu 3 kwietnia 2016 roku (Venescin, Cyclo3fort), 79,16 zł w dniu 4 kwietnia 2016 roku (Fraxiparine), 74 zł w dniu 5 kwietnia 2016 roku (kula łokciowa), 31,99 zł w dniu 17 maja 2016 roku (Cyclo3fort, Venescin), 17,99 zł w dniu 24 czerwca 2016 roku (Venescin).

/faktury k. 18-22/

W wyniku wypadku w dniu 3 kwietnia 2016 roku Z. S. (2) doznał stłuczenia wraz z raną na powierzchni grzbietowej lewej stopy i złamania kostki przyśrodkowej stawu skokowego lewej kończyny dolnej. Do dnia dzisiejszego nie odzyskał pełnej sprawności. Obwód lewego uda jest mniejszy od obwodu prawego uda o 1 cm, na poziomie podudzia różnica ta wynosi 0,5 cm. Na poziomie goleni lewy jest 0,5 cm większy od prawego. Ruch supinacji lewej stopy został ograniczony o 20 stopni, w stosunku do prawej stopy różnica wynosi 40 stopni. Powód chodzi z lekkim utykaniem na lewą nogę, z trudnościami na palcach stopy lewej. W zakresie ortopedii trwały uszczerbek na zdrowiu został określony na 6% - 2% w stosunku do złamania kostki przyśrodkowej i 4% w stosunku do stłuczenia stopy. W zakresie rehabilitacji uszczerbek ten został określony na 7% (odpowiednio 3% i 4%) Cierpienia fizyczne po wypadku były znaczne przez okres pierwszego miesiąca, a umiarkowane przez następne dwa miesiące. Rokowania są dobre, powód nie wymaga dalszego leczenia ani rehabilitacji, choć zalecane jest przeprowadzenie raz na rok profilaktycznie fizjoterapii ambulatoryjnej. Po ranie na grzbiecie lewej stopy pozostały płaszczynowe blizny pourazowe koloru brunatnego. Przylegają do siebie od śródstopia do kostki przyśrodkowej na łącznej powierzchni 111 x 40 mm. Oszpecenie to ma charakter trwały, a wiążący się z nim uszczerbek na zdrowiu wynosi 1% ponad wcześniej określony uszczerbek w zakresie ortopedii.

/opinia biegłego J. F. k. 165 – 167, opinia uzupełniająca J. F. k. 180, opinia biegłego G. B. k. 191 – 194, opinia uzupełniająca G. B. k. 206, opinia biegłego C. D. k. 233 - 236/

Wypadek z dnia 3 kwietnia 2016 roku wiązał się dla powoda z urazem emocjonalnym. Jego nieprzewidywalność, ból związany z odniesionymi obrażeniami i ograniczenie sprawności poskutkowało okresowymi zaburzeniami adaptacyjnymi. Zanikły one wraz z odzyskaniem pełnej sprawności. Obecnie powód nie odczuwa żadnych negatywnych konsekwencji natury psychicznej, a sam wypadek nie wiązał się ze wstrząsem psychicznym wymagającym opieki lekarskiej.

/opinia biegłego A. M. G. k. 219/

W ciągu pierwszych 2 miesięcy powód wymagał pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego w wymiarze 3 godzin dziennie. W okresie dalszych 6 tygodni zakres pomocy wynosił 2 godziny dziennie. Po tym czasie powód

odzyskał pełną samodzielność. Do dnia dzisiejszego jednak uskarża się na brak dawnej sprawności – nie jeździ już na rowerze, nie biega, nie może zbyt długo stać. Z zawodu jest technikiem mechanikiem – jest to praca stojąca, by móc ją dalej wykonywać pracodawca wyraził zgodę na pracę w pozycji siedzącej. Okazjonalnie stosuje leki przeciwbólowe, cierpi także na niezwiązane z wypadkiem zaburzenia słuchu i nadciśnienie.

/opinia biegłego J. F. k. 165 – 167, opinia biegłego G. B. k. 191 – 194, zeznania T. S. k. 157 - 159 znacznik czasowy 00:26:52 – 00:34:37, przesłuchanie powoda k. 157 - 159 (w zw. z k.) znacznik czasowy 00:06:22 – 00:23:02/

Sprawca wypadku ubezpieczony był w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Po zgłoszeniu szkody w dniu 7 kwietnia 2016 roku została ona zarejestrowana pod numerem (...).

/bezsporne, wyciąg k. 140 – 142, zaświadczenie k. 9, e-mail k. 129/

Decyzją z dnia 16 czerwca 2016 roku pozwany zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty żądanych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania, stwierdzając brak podstaw do ich wypłaty.

/decyzja k. 27/

Decyzją z dnia 23 czerwca 2016 roku pozwany przyznał powodowi kwoty 200 zł tytułem ryczałtu na koszty związane z leczeniem (dojazdu) oraz 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. Pismem z dnia 19 sierpnia 2016 roku, zatytułowanym „Reklamacja” powód wniósł, że wypłacona kwota jest niewspółmiernie niska w stosunku do poniesionych strat fizycznych i psychicznych. W decyzji z dnia 16 sierpnia przyznano powodowi dodatkowo 792 zł tytułem zwrotu kosztów opieki, 1349,44 zł tytułem utraconego zarobku oraz 211,04 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Łącznie w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 2.552,48 zł tytułem odszkodowania.

/decyzja k. 28, 49-50, „reklamacja” k. 64/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Sąd nie zakwestionował prawdziwości dokumentów przedstawionych przez strony, uznając je za wiarygodne dowody na zawarte w nich okoliczności. Przy ocenie poniesionego przez powoda uszczerbku na zdrowiu oraz rozmiaru cierpień związanych z przedmiotowym zdarzeniem Sąd oparł się w szczególności na sporządzonych przez powołanych biegłych opiniach specjalistycznych.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowody z opinii biegłych z zakresu ortopedii, rehabilitacji, psychologii i chirurgii plastycznej. Opinie biegłego ortopedy J. F. (2) i biegłej z zakresu rehabilitacji medycznej G. B. (2) zostały zakwestionowane przez stronę powodową, wskutek czego Sąd dopuścił dowody z opinii uzupełniających. Po sporządzeniu opinii uzupełniających żadna ze stron nie kwestionowała dalej wyciągniętych przez biegłych wniosków. Także Sąd nie miał zastrzeżeń do rzetelności i profesjonalizmu biegłych i sporządzonych przez nich opinii, przyjmując zawarte w nich wnioski za swoje.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Niespornym jest, iż sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Po jego stronie w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego w dniu 3 kwietnia 2016 roku powstała odpowiedzialność za naprawienie powstałej w ten sposób szkody. Stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność w niniejszej sprawie opiera się na zasadzie winy sprawcy szkody - kierowcy samochodu który od odpowiedzialności cywilnej ubezpieczony był u pozwanego.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony, trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie powoda co do zasady w stosunku do pozwanego jest uzasadnione. Pozwany nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość (por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach (postanowienie SN - Izba Pracy z 2004-02-18 II UK 329/03).

Ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia, w rozpoznawanej sprawie Sąd wziął pod uwagę procent uszczerbku na zdrowiu powoda i nasilenie cierpień fizycznych i psychicznych w pierwszych miesiącach bezpośrednio po wypadku. Sąd wziął również pod uwagę okoliczność, że w życiu powoda doszło do niekorzystnych zmian spowodowanych urazami doznanymi na skutek przedmiotowego wypadku. Powód odczuwał lęk związany z przebyciem wypadkiem, stronił od poruszania się samochodem, pogorszyła się także jakość jego życia. Nie może już uprawiać ulubionych sportów, męczy go długotrwałe stanie. W związku z osłabieniem mięśni zmuszony jest pracować na siedząco, mimo że jego praca tradycyjnie wykonywana jest na stojąco. Do dziś na jego stopie znajdują się rozległe, nieestetyczne blizny.

Sąd stoi na stanowisku, popartym wyrokami Sądu Najwyższego, iż – wbrew twierdzeniom pozwanego - nie tylko trwałe, ale także chwilowe zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych, usprawiedliwiają przyznanie zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 14.12.2010 r., sygn. I PK 95/10). W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że powód doznał cierpień psychicznych. Wskutek doznanych obrażeń odczuwał dotkliwy ból, początkowo znaczny, stopniowo słabnący do umiarkowanego i dalej zanikający całkowicie. Zmagał się jednak przez długi czas z negatywnymi konsekwencjami wypadku, odczuwając dyskomfort zarówno fizyczny, jak i psychiczny.

Sąd uznał, że kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy, jakiej powód doznał w związku ze zdarzeniem szkodzącym jest kwota 20.000 zł. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi z tytułu zadośćuczynienia kwotę 4.000 zł. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda z tytułu zadośćuczynienia kwotę 16.000 zł, oddalając roszczenie z tego tytułu w pozostałej części.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził również finalnie kwoty 3.720,71 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i opieki osób trzecich. Podstawę prawną roszczenia powoda w tym zakresie stanowi przepis art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiem, aby ich żądanie było konieczne i celowe (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9.01.2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025).

Przepis art. 444 § 1 k.c. ujmuje szkodę w sposób możliwie szeroki, a więc poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, w tym także: kosztów transportu, kosztów odwiedzin osób bliskich, kosztów szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji, kosztów nabycia specjalistycznej aparatury rehabilitacyjnej, kosztów przyuczenia do wykonywania nowego zawodu (przez jednorazowe albo okresowe świadczenie), zwrotu utraconych zarobków.

Na podstawie złożonych do akt sprawy rachunków i faktur Sąd ustalił, że na koszty leczenia niezwrócone przez pozwanego składają się kwoty: 57,90 zł, 79,16 zł, 74 zł, 31,99 zł, 17,99 zł tytułem zakupów potrzebnych leków – łącznie 261,04 zł. Sąd ustalając uzasadnione wydatki na leki oparł się na opiniach biegłych. Sąd pominął kwoty związane z zakupem środków leczniczych niezwiązanych z przedmiotowymi obrażeniami, oraz kwoty niewykazane przez powoda poprzez np. złożenie rachunków. Kwota 211,04 złotych została już powodowi zwrócona tytułem zakupu leków, a zatem zasadne jest jego roszczenie co do kwoty 50 złotych.

Powód zażądał także zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania tytułem kosztów opieki osób trzecich.

Korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty niewątpliwie stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Legitymacja czynna żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje nad nim opiekę. Jednakże ewentualny rozmiar roszczenia przysługującego poszkodowanemu z tego tytułu nie może przekraczać wynagrodzenia osoby mającej odpowiednie kwalifikacje do wykonywania takiej opieki.

Zgodnie z opinią biegłych powód wymagał pomocy innych osób w niektórych czynnościach życia codziennego w wymiarze przeciętnie 3 godziny dziennie przez okres dwóch miesięcy po wypadku, i w wymiarze przeciętnie 2 godziny dziennie przez okres dalszych sześciu tygodni.

Jako miarodajne do oceny kosztów opieki przyjęta została przez Sąd stawka wynikająca z pisma pełnomocnika powoda, tj. w wysokości 11 zł/h opieki. Stawka ta stosowana jest powszechnie przez Sądy jako pomocnicza przy ustalaniu kosztów opieki osób trzecich stosownie do treści art. 322 k.p.c., gdy rozmiar poniesionej szkody podlega wyliczeniu szacunkowemu, a nadto nie została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Sąd obliczył wysokość odszkodowania z uwzględnieniem podanej przez biegłego z zakresu ortopedii liczby dni i godzin, przez które powód wymagał opieki osób trzecich.

Odszkodowanie za koszty opieki osób trzecich (art. 444 § 1 zd. 1 k.c.) zostało wyliczone w następujący sposób: $(60 \text{ dni} \times 3 \text{ h} \times 11 \text{ zł}) + (42 \text{ dni} \times 2 \text{ h} \times 11 \text{ zł}) = 2.904 \text{ zł}$ z tytułu opieki osób trzecich. Na rzecz powoda wypłacono już kwotę 792 złote z tego tytułu. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 2.112 zł tytułem odszkodowania za koszty opieki i 50 złotych tytułem zwrotu za zakup leków, oddalając żądanie w zakresie odszkodowania w pozostałej części.

Powód domagał się również ustalenia odpowiedzialności pozwanej za szkody, które mogą się pojawić w przyszłości. Do ustalenia obowiązku wynagrodzenia szkód przyszłych nie jest konieczna pewność powstania dalszych szkód w przyszłości, lecz wystarcza stwierdzenie prawdopodobieństwa, że aktualny stan zdrowia poszkodowanego nie ujawnia jeszcze wszystkich skutków uszkodzenia ciała. Jak wynika jednak z opinii biegłych, przebyty wypadek nie powinien powodować dalszych dolegliwości u powoda, tym samym, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do orzeczenia w tym przedmiocie. Co więcej, gdyby jednak po jakimś czasie została ujawniona inna krzywda związana ze stanem zdrowia powoda, która nie była przedmiotem rozstrzygnięcia i nie mogła być tym samym objęta powagą rzeczy osądzonej, możliwe jest wystąpienie w przyszłości z nowym żądaniem. Dlatego w sytuacji uwzględnienia powództwa o zadośćuczynienie z art. 445 § 1 k.c. zbędne jest odrębne ustalenie w sentencji odpowiedzialności pozwanej za ewentualne przyszłe szkody powoda. Z tego względu Sąd oddalił powództwo w tej części na podstawie przepisu art. 189 k.p.c. a contrario.

Żądanie powoda w zakresie zasądzenia na jego rzecz renty z tytułu zwiększonych potrzeb w kwocie po 30 zł miesięcznie również podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione.

Zgodnie z art. 444 § 2 k.c., jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Do zasądzenia na tej podstawie renty wystarczające jest wykazanie istnienia zwiększonych potrzeb stanowiących następstwo czynu niedozwolonego. Poszkodowany obowiązany jest wykazać, że wskutek zdarzenia szkodzącego ponosi on dodatkowe koszty, np. tytułem leczenia, bądź zmniejszyły się jego zarobki, dla przykładu przez ograniczenie lub utratę zdolności do pracy (por. Wyrok SN z dnia 3 listopada 2009 r. II CSK 249/09, Wyrok SN z dnia 11 marca 1976 r. IV CR 50/76).

Żądanie powoda w tym zakresie miało obejmować zwrot kosztów leków, jakie powód miałby nadal stosować w związku z obrażeniami doznanymi w przedmiotowym wypadku. Zgodnie jednak z opiniami biegłych, powód w obecnej chwili nie wymaga już żadnego leczenia ani terapii farmakologicznej. Biegły z zakresu ortopedii wprost wskazał, że powód nie wymaga już ani rehabilitacji, ani leczenia farmakologicznego. Biegła z zakresu rehabilitacji również stwierdziła brak potrzeby kontynuowania zabiegów fizjoterapeutycznych, natomiast stosowanie preparatów leczniczych (nie zaś leków „na receptę”, związanych z jakąkolwiek systematyczną terapią) zalecane jest tylko w przypadku okazjonalnych dolegliwości bólowych czy obrzęków, które jednak nie mają charakteru stałego. Biegła z zakresu psychologii stwierdziła brak uszczerbku na zdrowiu psychicznym powoda i w konsekwencji nie wypowiedziała się o potrzebie stosowania jakichkolwiek leków. Biegły z zakresu chirurgii plastycznej jednoznacznie stwierdził, że blizny pourazowe powoda nie wymagają zażywania przez niego żadnych leków.

Mając na uwadze powyższe żądanie powoda o zasądzenie renty podlegało oddaleniu w całości.

W toku postępowania powód cofnął powództwo co do kwoty 1.677,76 zł w związku z wypłatą powyższej kwoty przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. Oceniając skuteczność powyższej czynności w świetle treści art. 203 § 4 k.p.c., Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne, albowiem nie pozostaje ono w sprzeczności z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa i wobec tego na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w sprawie co do kwoty 1.667,76 zł.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, jeśli pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, to zaspokojenie przez niego roszczenia w toku procesu należy traktować jako równoznaczne z przegraniem procesu (por. orzeczenie SN z 21 lipca 1951 r., C. 593/51, OSN 1952, nr II, poz. 49). Sąd uznał zatem, że powód wygrał sprawę także w zakresie kwoty objętej cofnięciem powództwa.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.. Jako, że powód nie wykazał, żeby wcześniej wzywał pozwanego do zapłaty wszystkich określonych w pozwie kwot, w zakresie pierwotnych roszczeń dochodzonych pozwem odsetki zasądzono od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu z załącznikami, to jest od dnia 23 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty. Sąd oddalił powództwo w tej części w pozostałym zakresie. Pozwana dopiero bowiem z chwilą doręczenia odpisu pozwu i załączników mógł zapoznać się z treścią żądania.

W zakresie odsetek należnych od kwot dochodzonych wskutek rozszerzenia powództwa Sąd zasądził odsetki od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanej odpisu pisma rozszerzającego powództwo tj. od 29 marca 2017 roku w zakresie kwoty 4.000 zł i od 7 września 2018 roku w zakresie kwoty 2.000, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Obie strony wniosowały o zwrot kosztów procesu. Żądanie powoda zostało uwzględnione w 76% - w zakresie zarówno kwoty zasądzonej, jak i powództwa cofniętego w związku z zaspokojeniem roszczenia, obie strony są zobowiązane do pokrycia kosztów procesu w stosunku 76% - pozwany, do 24% - powód.

Na koszty strony powodowej złożyły się:, kwota 755 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 800 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego, 130,69 zł tytułem wynagrodzenia biegłego, oraz kwoty 150 zł i 400 zł tytułem opłaty od rozszerzenia powództwa – łącznie 4.652,69 zł. Koszty pozwanego wyniosły łącznie 2.417 zł, w tym 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika

i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zgodnie ze stosunkowym rozdziałem kosztów 76:24 pozwany obowiązany jest do zwrotu na rzecz powoda kwoty 2.956 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c, w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, zgodnie ze stosunkowym rozdziałem kosztów. Sąd nakazał zatem ściągnąć od powoda z zasądzonego na jego rzecz roszczenia kwotę 364,89 zł, a także obciążył pozwanego zwrotem kwoty 1.154 zł.